

**PA KRYSS MED "BLIXTEN";
FISKEPATRULLENS
BERATTELSE**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649093205

Pa kryss med "Blixten"; Fiskepatrullens berattelser by Jack London

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

JACK LONDON

**PA KRYSS MED "BLIXTEN";
FISKEPATRULLENS
BERÄTTELSE**

F. FOSSELIUS

PÅ KRYSS MED "BLIXTEN"

AV

JACK LONDON

ÖVERSÄTTNING AV
ERNST LUNDQUIST

F. FOSSELIUS

STOCKHOLM
BOHLIN & Co

STOCKHOLM

1 9 1 7

VICTOR PETTERSONS BOKINDUSTRIAKTIEBOLAG

100
3323
L 84 4125

FÖRSTA AVDELNINGEN

I.

BROR OCH SYSTER.

De sprungo över den glittrande sanden, medan Stilla havets långa vågor dånade bakom deras rygg, och då de kommo till landsvägen, kastade de sig upp på cyklar och döko med rask fart in i parkens gröna gångar. De voro tre, tre gossar i ljusa sporttröjor, och de kilade framåt cykelvägen så farligt nära hastighetsgränsen som pojkar i ljusa sporttröjor vanligen bruka. De kanske till och med överskredo hastighetsgränsen. Det tyckte en ridande parkpolis, men han var inte säker på sin sak, och han nöjde sig därför med att varna dem, då de flögo förbi. De åtlydde genast varningen, men vid nästa krökning av vägen glömde de den lika hastigt, vilket också är brukligt bland pojkar i ljusa sporttröjor.

De susade ut genom Golden-Gate-parkens port, veko av inåt San Francisco och rusade uppför de långa backarna med en fart, som kom fotgängarna att vända sig om och se oroligt efter dem. De ljusa sporttröjorna ilade genom stadsgatorna, vände och svängde för att slippa klättra uppför de brantare backarna, och när de branta backarna voro oundvikliga, tittade de sig hastigt om för att se vem som först skulle komma till toppen.

Den gosse, som oftast fick försprång, anförde hetsjakten och tog initiativet till kapplöpningen uppför backarna, kallades Joe av sina kamrater. Det gällde att »följa anföraren», och han anförde, den muntraste och käckaste i laget. Men då de hjulade in i Västra förstaden med dess stora och präktiga privathus, blev hans skratt mindre högljudt och ofta förekommande, och han kom omedvetet att bli sist. I hörnet av Laguna- och Vallejo-gatorna veko hans kamrater av åt höger.

»Adjö, så länge, Fred», ropade han, i det han svängde sitt hjul åt vänster. »Tjänis, Charley.»

»Vi träffas i kväll», ropade de tillbaka.

»Nej, jag kan inte komma», svarade han.

»Å, kom!» sade de bevekande.

»Nej, jag måste plugga. — Ajöss.»

Medan han fortsatte ensam, blev hans ansikte allvarsamt och hans ögon fingo nästan ett bekymrat uttryck. Han började vissla beslutsamt, men visslingen mattades småningom till ett svagt och mycket dämpat litet ljud, som alldeles upphörde, då han cyklade uppför körvägen till ett stort tvåvåningshus.

»Joel» ropade en röst.

Han stannade litet utanför dörren till biblioteket. Han visste, att Bessie satt där och knogade flitigt med sina läxor. Hon måste för resten snart ha slutat med dem, ty hon blev alltid färdig före middagen, och det kunde inte vara många minuter tills det var middag. Vad hans egna läxor beträffade, hade han ännu inte sett åt dem. Den tanken förargade honom. Det var illa nog att ha sin syster — två år yngre till på köpet — i samma klass, men att ständigt ha henne

ett godt stycke före sig i studierna var nästan out-
hårdligt. Inte för att han var tröglärd. Det visste
ingen bättre än han själv. Men — han visste inte
riktigt hur det kom sig — han hade alltid sina tankar
på annat håll, och han kunde vanligen inte sina läxor.

»Joe, var snäll och kom in.» Nu lät rösten litet
klagande.

»Nå?» sade han och sköt häftigt undan portiären.

Han sade det vresigt, men ångrade sig genast, då
han såg en liten spenslig flicka se på honom med för-
väntansfulla ögon tvärsöver det stora med böcker
belastade läsbordet. Hon satt hopkrupen med penna
och skrivunderlag i en länstol av så vidlyftiga dimen-
sioner, att hon såg ännu spensligare och bräckligare
ut än hon verkligen var.

»Vad är det, syster?» frågade han i vänligare ton
och gick fram till henne.

Hon tog hans hand i sin och tryckte den mot sin
kind och då han nu stod bredvid henne, smög hon sig
närmare intill honom.

»Hur är det, käraste Joe?» frågade hon blidt. »Vill
du inte säga mig det?»

Han teg. Han tyckte det var löjligt att tillstå sina
bekymmer för en liten syster, även om hennes betyg
voro bättre än hans. Och han tyckte, att hans lilla
syster var löjlig, som frågade honom efter hans be-
kymmer.

»Vad hennes kind är len!» tänkte han, då han var-
samt tryckte hennes ansikte mot sin hand. Om han
bara kunde slita sig ifrån henne — det här var då för
fånigt! Men han kunde ju göra henne ledsen, och han
hade lagt märke till, att flickor äro lätt sårade.

Hon släppte hans hand och tryckte en kyss på den. Det var som om ett rosenblad fallit; det var också hennes sätt att upprepa sin fråga.

»Det är ingenting», sade han käckt. Sedan utbrast han helt inkonsekvent: »Far!»

Nu återspeglades hans bekymmer i hennes ögon. »Far är ju så snäll och vänlig, Joe», började hon. »Varför försöker du inte vara honom till lags? Han fordrar inte mycket av dig, och allt är ju till ditt bästa. Du är inte alls något dumhuvud som många andra gossar. Om du bara ville vara litet flitig...»

»Där ha vi det! Moralpredikningar!» exploderade han och ryckte häftigt bort sin hand. »Till och med du börjar predika för mig nu. Sedan blir det väl köksans och stallpojken tur.»

Han stoppade händerna i fickorna och blickade in i en melankolisk och dyster framtid full av ändlösa predikningar och otaliga predikanter.

»Var det därför du ville jag skulle komma in?» frågade han och vände sig om för att gå.

Hon tog åter hans hand. »Nej, det var det inte, men du såg så ledsen ut, att jag tyckte, att jag...» Hon avbröt sig och började på nytt. »Vad jag ville säga dig var att vi ämnar göra en utfärd på viken till Oakland om lördag och ta oss en promenad uppåt bergen.»

»Vilka då?»

»Myrth Hayes...»

»Jaså, den lilla fjollan!» avbröt han.

»Jag tycker inte hon är någon fjolla», svarade Bessie livligt. »Hon är en av de sötaste flickor jag känner.»

»Nå, det vill då inte säga mycket, då man vet vilka flickor du känner. Men fortsätt. Vilka ä' de andra?»

»Pearl Sayther och hennes syster Alice och Jessie Hilborn och Sadie French och Edna Crothers. Det är alla flickorna.»

Joe fnös föraktfullt. »Vilka ä' grabbarna då?»

»Maurice och Felix Clement, Dick Schofield, Burt Layton och...»

»Tack så mycket. Morsgrisar allesammans.»

»Jag... jag ämnade bjuda dig och Fred och Charley», sade hon och darrade på rösten. »Det var därför jag bad dig komma in — för att be dig komma med.»

»Nå, vad ämna ni ta er för?» frågade han.

»Spatsera, plocka vilda blommor — vallmou är utslagen nu — äta frukost på någon vacker plats och... och...»

»Fara hem», ifyllde han.

Bessie nickade. Joe stoppade åter händerna i fickorna och gick av och an.

»Ett flickaktigt påhitt, det är just vad det är», sade han kärvt, »och ett flickaktigt program. Tack så mycket, ingenting för mig.»

Hon bet ihop sina skälvande läppar och stod tapert på sig. »Vad skulle du hellre vilja göra då?» frågade hon.

»Jag skulle hellre ta Fred och Charley med mig och ge mig ut nå'nstans och göra... ja, göra något, vad som helst.»

Han tystnade och såg på henne. Hon väntade tåligt på, att han skulle fortsätta. Han kände med sig, att han inte med ord kunde uttrycka vad han kände och önskade, och hela hans oro och allmänna missbelåtenhet reste sig och grep tag i honom.

»Å, det där kan du inte förstå!» utbrast han. »Du